

Gulmaal, og til at bringe disse i Overensstemmelse med det metriske System, som nu er antaget i Størstedelen af de europæiske Stater. Smødetaler, saa vidt skjøntes, kun den Weillighed, der vil forvoldes Befolkninger; men da denne er langt mindre betydende end den, der ovenfor er skildret som Følge af Overgangen til en ny Regningsenhed, efter som 25 af de nye Skillingen (Cents) vilde blive netop ligesaa meget som 24 af de gamle, og da en frist Erfaring fra Sverig har lært, at en saadan Overgang kan iværksettes uden at volde Befolkningen besværligt Bryderi, maa vi anse Overgangen til Regningsenhedens Inddeling i 100 Dele for at være tilraadelig.

Efter disse Grundtætninger vilde det altsaa efter Udvalgets Anskuelse have været rigtigt at iværksette Myntovergangen i Danmark, dersom der herved udelukkende skulde tages Hensyn til vore indre Forhold. Under den hurtige Udvipling, hvori alle Handels- og Samfundsforhold nu befindes sig, er det imidlertid ingenlunde uden Betænelighed at vedligeholde et særegent Myntsystem for en saa liden Stat som Danmark, naar den paa alle Sider er omgivet af større Riger, som have andre Myntsystemer, og det maa derfor bifaldes, at den danske Regjering, inden den bragte Spørgsmaalet frem for den lovgivende Magt, har forhørt sig om, hvorledes man i Sverig og Norge agtede at gaa frem i denne Sag, samt at den efter at have forvisset sig om, at Regjeringerne i disse Riger ansaa en lignende Fremgangsmaade som den, der var erkjendt som heldigst for Danmark, for ogsaa at være den heldigste for Sverig og Norge, har stræbt efter at komme til en Aftale med disse Rigers Regjeringer om en samtidig Overgang til en ny Mynt efter ensartede Grundtætninger. Thi kunde en saadan Aftale træffes og senere gennemføres, da vilde alle tre Riger erholde den Sikkerhed for deres nye Myntsystems Stabilitet og Betydning i udenrigske Forhold, som et til et enkelt af dem indskrænket Myntsystem i en søelig Grad vilde savne. Lillige vilde man herved kunne opnaa en betydelig Vættelse i Handelsforbindelserne mellem de tre Riger indbyrdes, og for Rigerens Grændseprovincer de store Fordele, som flyde af en fælles Skillemynt.

Det bør imidlertid paa den anden Side ikke forglemmes, at det nye foreslaaede nordiske Myntsystem ikke kan ventes at ville danne noget udenfor Norden gængs Numeraire. Hidtil er saavel vor som Sverigs og Norges Handelsomsætning fornemmelig sket i Sterling — Verdensnumerairret — og i Banko; dette Forhold vil uden al Tvivl fremtidig vedvare, ene med den Forandring, at nu efter Hamborger-Banko-Beregningens Afskaffelse og efter Indførelsen af Myntenhed i det tydske Rige, vil Banko-Numerairret blive afløst af den preussiske Thaler eller af den tydske Mark. Derhos er det en Selvfølge, at det foreslaaede Myntsystem ikke

vil være i Stand til at raade Bod paa de Besværligheder og Tab, som flyde af, at betydelige Beløb af preussisk og anden tydsk Mynt og Sedler cirkulere i flere Egne af Danmark, om end Tabet og Besværet vil forringes derved, at 8 Kroner blive nøjagtig lige med 9 nye tydske Mark.

Frugten af de Forhandlinger, som i denne Anledning have været førte imellem Regjeringerne, er den i Stockholm under 18de December 1872 affluttede Myntkonvention, der nu er forelagt Rigsdagen til Beslutning. Ifølge denne Konvention skulle de tre Riger forpligte sig til omtrent samtidig og i den nærmeste Fremtid at gaa over til Guldmyntfoden; at antage denne som eneste Myntfod, efterat der, om nødvendigt, er foreløbet et kort Tidsrum, i hvilket den dobbelte Myntfod har været lovlig tilstede, at præge 2 Guldmynter, hvoraf hver indeholder henholdsvis $\frac{1}{62}$ og $\frac{1}{121}$ Pund fint Guld, og at gjøre disse Guldmynter til lovligt Betalingsmiddel for et hvilket som helst Beløb i alle tre Riger; at udpræge Skillemynt efter Hundredtalsystemet af Sølv og Bronze af samme Form og Lødigheid og ligeledes gjøre denne til lovligt Betalingsmiddel i alle tre Riger indenfor den samme Begrændsning; at træffe ensartede Bestemmelser for at firkke en god Mynts Vedligeholdelse og forhindre Overfyldning med Skillemynt eller Fremkomsten af mindre god Skillemynt saavel som for at regulere Afgangen for Private til at erholde Guldmynt udenmyntet ved Rigerens Myntværksteder; endelig at meddele hinanden al fornøden Oplysning Myntvæsenet vedrørende, som Fællesskab i Myntsystem naturligen tilføjer.

Da de saaledes aftalte Bestemmelser staa i nøjagtig Overensstemmelse med, hvad vi ovenfor have fremsat som vor Anskuelse om, hvad der er lettest at gennemføre for Danmark, og da den Maade, hvorpaa disse Bestemmelser søges gennemførte i det Enkelte, ikke giver os Anledning til nogen Bemærkning, skulle vi kun omtale det ene Punkt i Konventionen, hvorved vi føres ind paa en Forandring, som vi sandsynligvis ikke vilde have indladt os paa, dersom vi udelukkende skulde have taget Hensyn til vore egne Forhold, nemlig det, hvorved vor Regningsenhed forandres fra Rigsdaleren til Kronen. Naar de tre Riger ville have fælles Mynt, ikke alene for Hovedmyntens, men ogsaa for Skillemyntens Vedkommende, er det nødvendigt, at de ogsaa have fælles Regningsenhed, og under Forhandlingen om, hvilken man da skulde vælge, er det let forklarligt, at man har maattet foretrække den, som nærmest faldt sammen med den af de hidtil benyttede Regningsenheder, som var den laveste, nemlig den svenske. Thi det erkjendes nu overalt, at det i Almindelighed er fordelagtigere at have en lavere Regningsenhed end en højere, hvorhos den svenske Regningsenhed har den Fordel fremfor baade den norske og den dan-